

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Hyundai Motor Czech s. r. o., IČ 28399757**
se sídlem v Praze 5, Siemensova 2717/4,
zastoupeného Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
se sídlem v Praze 1, Na Florenci 2116/15,

proti
žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství,**
se sídlem v Brně, Masarykova 427/31,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 27057/19/5100-41456-711994

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí o zastavení řízení vydané podle ustanovení § 106 odst. 1 písmene e) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 8. 2. 2018, č. j. 913366/18/2009-80541-110985.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení před daňovými orgány, v němž Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 12. 10. 2017 rozhodnutí o zřízení zástavního práva, kterým zřídil zástavní právo k zajištění daně neuhrazené daňovým subjektem AUTO ZEMAN VYSOČANY, s. r. o., v celkové výši 7 728 256,14 Kč, čímž zřídil zástavní právo k movitým věcem, a to ke čtyřem automobilům značky Hyundai typu i40, jednoho automobilu Hyundai typu Santa Fé, pěti automobilům Hyundai typu i30 a sedmi automobilům Hyundai typu Tucson. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s daňovou exekucí k uspokojení peněžité daňové pohledávky České republiky prodejem movitých věcí na základě exekučních příkazů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 12. 4. 2017 vůči daňovému dlužníkovi. Proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva podal žalobce dne 13. 11. 2017 odvolání, o kterém rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018, jímž řízení zastavil. Žalobce napadl rozhodnutí o zastavení řízení včasným odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
3. Žalobce v podané žalobě nesouhlasí se závěry, které žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí. Má za to, že z hlediska procesního byla v řízení o zřízení zástavního práva společnost žalobce tzv. opomenutým účastníkem řízení, respektive opomenutým příjemcem rozhodnutí o zástavním právu. Uvedené rozhodnutí bylo žalobci pouze oznámeno, podle sdělení správce daně mu rozhodnutí o zastavení řízení adresováno vůbec nebylo, i když má žalobce za to, že mu adresováno být mělo. Otázkou vymezení okruhu účastníků řízení se měl zabývat správce daně s ohledem na dostupnou správní judikaturu, když práva žalobce byla jednoznačně přímo dotčena rozhodnutím o zřízení zástavního práva. Tím bylo zřízeno zástavní právo k vozidlům, která byla - podle právního názoru správce daně nepřímým zohledněným v rozhodnutí o zástavním právu - ve vlastnictví daňového dlužníka. Podle právního názoru žalobce však tato vozidla byla v jeho vlastnictví. Žalobce se přitom opírá zejména o výhradu, která vyplývá ze smluvní dokumentace uplatňované v řízení, a má tedy za to, že postupem správce daně byla neoprávněně a bez právního důvodu zástavním právem zatížena věc třetí osoby odlišné od daňového subjektu, aniž by k tomu třetí osoba, tedy žalobce, vydala souhlas, a aniž by vůbec byla kompletně a v souladu s právem vyhodnocena předběžná otázka, kdo je vlastníkem uvedených věcí.
4. Žalobce v podané žalobě vznesl námitku výhrady vlastnického práva vyplývajícího z objednávky z interního systému SAP, přičemž uvedl, že podle názoru žalovaného ke vzniku výhrady vlastnického práva k jednotlivým vozidlům nestačila pouze okolnost, že žalobce a daňový dlužník mezi sebou sjednali právní vztah na základě rámcové smlouvy, v níž si vznik výhrady vlastnického práva k daňovým dlužníkem nakupovaným vozidlům ujednali, ale bylo údajně potřeba, aby na koupi konkrétního vozidla byla mezi odvolatelem, tedy prodávajícím, a daňovým dlužníkem jako kupujícím, vždy uzavřena dílčí kupní smlouva. Objednávky vozidel v systému SAP, která žalovaný od žalobce obdržel, nebyla identifikována čísly, která by se shodovala s čísly objednávek ve fakturách k vozidlům. Žalovaný proto konstatoval, že z žalobcem předložených podkladů nelze prokázat uzavření dílčích kupních smluv mezi žalobcem a daňovým dlužníkem k jednotlivým vozidlům, a tedy ani vznik výhrady vlastnického práva žalobce k těmto vozidlům.
5. Žalobce se s právním posouzením žalovaného neztotožňuje. Dne 10. 5. 2013 uzavřel s daňovým dlužníkem smlouvu, v níž došlo mezi stranami ke sjednání výhrady

vlastnického práva k vozidlům zakoupeným daňovým dlužníkem od žalobce v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Vzhledem k účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, byla s účinností od 1. 1. 2014 zavedena jako povinná náležitost písemně sjednané výhrady vlastnického práva úřední ověření podpisů stran, stvrdil žalobce s daňovým dlužníkem tuto novou povinnost ještě i dodatkem č. 2 ke smlouvě ze dne 30. 5. 2016. Tento krok byl ze strany žalobce a daňového dlužníka snahou o maximální přizpůsobení se nové právní úpravě. Podle přechodných ustanovení občanského zákoníku (§ 3028 odst. 3) k tomu zákon účastníky nezavazoval. Smlouva byla uzavřena ještě před účinností nového občanského zákoníku a tedy před povinností úředního ověření podpisů. Proto má žalobce za to, že výhrada vlastnického práva sjednaná mezi stranami v roce 2013 by byla i nadále platná i bez úředně ověřených podpisů.

6. Podle uvedené výhrady vlastnické právo k vozidlům zakoupeným daňovým dlužníkem od žalobce předcházelo až ve chvíli úplné úhrady kupní ceny za tato vozidla. Tato skutečnost tak u žádného z vozidel, na které bylo vydáno rozhodnutí o zástavním právu správce daně, podání žaloby nenastala. Mezi žalobcem a společností UniCredit Leasing CZ, a. s., byla dále dne 16. 10. 2013 uzavřena smlouva o spolupráci („faktoringová smlouva“) a mezi daňovým dlužníkem a touto společností byla dne 14. 11. 2013 uzavřena smlouva o provozním licencování. Obsahem těchto smluv bylo mimo jiné ujednání, že *„pohledávky za autorizovanými prodejci žalobce, tedy i za daňovým dlužníkem, budou žalobcem postupovány na společnost UniCredit Leasing CZ, a.s. za nominální hodnoty pohledávky, jak bude tato uvedena na faktuře na úhradu kupní ceny příslušného vozidla.“* Žalobce se proto neztotožnil s názorem žalovaného, že by úhradou ceny za postoupení pohledávky došlo k úhradě kupní ceny, a tím i k zániku sjednané výhrady vlastnického práva, zejména z toho důvodu, že se v případě úhrady kupní ceny a úhrady ceny za postoupenou pohledávku jedná o dvě zcela různé pohledávky se samostatným režimem. Fakt, že věřitelem z pohledávky na zaplacení kupní ceny je někdo jiný než žalobce, neměl žádného vlivu na původní závazek vzniklý z kupní ceny, a výhrada vlastnického práva působí ve vztahu mezi žalobcem a daňovým dlužníkem i nadále, a to až do doby, než daňový dlužník splní svůj dluh, tedy dokud neuhradí kupní cenu v celém rozsahu, byť jiné osobě, než je žalobce. Na tomto závěru nic nemění ani fakt, že v daném případě byla pohledávka postoupena úplatně a úplata byla žalobci zaplacená. Zaplacením úplaty nedochází k zániku postoupené pohledávky, tato pohledávka nadále trvá, pouze má jiného věřitele. Pokud tedy žalobce obdržel za postoupenou pohledávku úplatu, byť by byla i v plné výši nominální hodnoty pohledávky, nelze dovozovat, že pohledávka zanikla. K úhradě kupní ceny - a tedy i zániku sjednané výhrady vlastnického práva - by došlo až ve chvíli, kdy by daňový dlužník uhradil příslušnou částku společnosti UniCredit Leasing CZ, a.s.
7. K objednávkovému systému vozidel SAP žalobce uvedl, že v souladu se smlouvou objednal daňový dlužník u žalobce vozidla způsobem vymezeným ve všeobecných prodejních podmínkách žalobce, tj. prostřednictvím objednávkového interního systému žalobce SAP. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného, že by nedošlo k předložení příslušných objednávek, když tyto byly žalovanému předloženy jako výpisy z interního systému SAP.
8. Žalobce neuzavírá dílčí kupní smlouvy v klasické listinné podobě, ale tyto jsou (z důvodu větší efektivity a menší administrativní zátěže celé distributorské sítě) uzavírány prostřednictvím zmíněného systému SAP. Žalovaný uznal, že výpisy z interního systému SAP objednávky předmětných vozidel obsahují, a jeho argument, že se jedná o interní evidenční systém, není relevantní, neboť podle § 561 občanského zákoníku jsou záznamy

údajů o právních jednáních v elektronickém systému spolehlivé, prováděly se systematicky, posloupně a jsou-li chráněny proti změnám. Tyto podmínky interní systém SAP nepochybně splňoval a splňuje. V rámci tohoto systému došlo jak k objednávce vozidel ze strany daňového dlužníka, tak k její akceptaci, a přestože v přiloženém přípisu není nikde výslovně uveden termín „akceptace objednávky“, je z jednotlivých kroků provedených ze strany žalobce evidentní, že k akceptaci fakticky došlo. K uzavření dílčích kupních smluv tak došlo, o čemž svědčí nejenom předložené výpisy z interního systému SAP ke všem předmětným vozidlům, ale i vystavené faktury, které měl žalovaný také k dispozici, a které nebyly ze strany daňového dlužníka nikdy rozporovány.

9. Podáním ze dne 1. 11. 2019 žalobce sdělil soudu, že proti daňové exekuci předmětných sedmnácti motorových vozidel brojil také dvěma návrhy ze dne 9. 5. 2017 a 12. 10. 2017 na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu. Oba tyto návrhy byly správcem daně zamítnuty, nicméně žalobce proti nim podal samostatná odvolání a dne 7. 10. 2019 žalovaný rozhodnutím č. j. 41448/19/5100-41456-711994 rozhodl o odvolání žalobce ve věci jeho prvního návrhu na vyloučení majetku za daňové exekuce tak, že předchozí rozhodnutí správce daně změnil, když dospěl k závěru, že žalobce prokázal vznik a následnou existenci výhrady vlastnického práva k předmětným čtrnácti motorovým vozidel. Proto rozhodl, že tato motorová vozidla se z daňové exekuce vylučují. Lze důvodně předpokládat, že vzhledem k totožnosti skutkového stavu žalovaný rozhodne stejně i o druhém návrhu žalobce ze dne 14. 10. 2017 na vyloučení zbývajících tří motorových vozidel. Žalobce uvedl, že předmětné rozhodnutí bezesbýtku potvrzuje žalobní argumentace žalobce, že byl opomenutým příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k těmto motorovým vozidlům. V žádném případě totiž nelze bez souhlasu vlastníka movitých věcí akceptovat zřízení zástavního práva správce daně k těmto movitým věcem, aniž by byl jejich vlastník daňovým subjektem, vůči němuž byla zahájena daňová exekuce. Rozhodnutí o zřízení vlastnického práva mělo být vydáno podle ustanovení § 170 odst. 3 a nikoli podle § 170 odst. 1 daňového řádu, když si byl správce daně povinen opatřit souhlas žalobce se zřízením zástavního práva. Vydal-li rozhodnutí o zřízení zástavního práva k majetku žalobce bez jeho souhlasu a vědomí, musel být žalobce opomenutým příjemcem takového rozhodnutí. Žalobce proto trvá na podaném žalobním návrhu s tím, že měl být příjemcem rozhodnutí, a považuje za nezbytné trvat na tom, aby odvolání žalobce jako opomenutého příjemce rozhodnutí proti jeho rozhodnutí o zřízení zástavního práva k jeho vlastnímu majetku bylo vždy věcně projednáno.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k argumentaci žalobce uvedl, že i nadále setrívá na právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí a plně odkazuje na skutečnosti v něm uvedené. Okruh příjemců rozhodnutí je třeba posuzovat podle stavu nastalého ke dni vydání příslušného rozhodnutí. Žalobce jako osoba domáhající se vyloučení zastaveného majetku z daňové exekuce není a nemůže být příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva, neboť okruh příjemců rozhodnutí je nutno posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí, a tento vyplývá z předmětu příslušného rozhodnutí. Okruhy příjemců jednotlivých rozhodnutí se navzájem nepřekrývají. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, když odvolací řízení zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, protože v odvolacím řízení nebylo možno pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Žalobce není příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva, který

by byl oprávněn se proti tomuto rozhodnutí odvolat, jedná se tak o podání učiněné osobou, která k jeho podání nebyla oprávněna.

11. Namítá-li žalobce nesprávné vyhodnocení právního stavu při posouzení okruhu oprávněných příjemců rozhodnutí o zřízení zástavního práva, má žalovaný za to, že z údajů dostupných ke dni vydání rozhodnutí nijak nevyplývalo, že by žalobce byl vlastníkem motorových vozidel. Žalobcem předložené důkazní prostředky a tvrzení stran vlastnictví motorových vozidel shledal správce daně v rámci předchozího rozhodování ve věci vyloučení motorových vozidel z daňové exekuce nezpůsobilými prokázat vlastnické právo žalobce k motorovým vozidlům. Předmětem přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí o zastavení řízení v odvolacím řízení bylo pouze naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení.
12. K námitce existence vlastnického práva žalobce k motorovým vozidlům žalovaný uvedl, že po odstranění pochybností, objasnění a prokázání vzniku a trvání výhrady vlastnického práva svědčící žalobci, žalovaný v odvolacích řízeních proti rozhodnutím o vyloučení majetku motorová vozidla z daňové exekuce vyloučil, což však nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí o zastavení řízení z výše uvedených a popsanych důvodů.
13. Pokud jde o argumentaci žalobce ke sdělení k vydání rozhodnutí č. j. 41448/19/5100-41456-711994, má žalovaný za to, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zastavení řízení a nikoliv rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Způsobem nápravy nastalé situace v rámci daňového zřízení je přezkum rozhodnutí o zřízení zástavního práva podle § 121 daňového řádu, přičemž i v případě shledání podnětu podle § 121 odst. 4 daňového řádu nedůvodným se lze zásahovou žalobou podle § 82 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bránit a domáhat ochrany nebo určení, že zásah byl nezákonný. Eventuálně - podle žalovaného - může přicházet do úvahy i možnost, aby žalobce podal žalobu na určení vlastnického práva k motorovým vozidlům k vyřešení předběžné otázky vlastnictví, když rozsudkem o určení vlastnictví by pak byly správní orgány i žalovaný v příslušných řízeních vázáni. Není proto možno označit jako důvodné tvrzení žalobce, že byl opomenutým příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Jediným způsobem obrany bylo podat odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva, které mělo být menitorně projednáno.

Průběh řízení před správními orgány

14. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
15. Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 12. 10. 2017 rozhodnutí o zřízení zástavního práva, kterým zřídil zástavní právo k zajištění daně neuhrazené daňovým subjektem AUTO ZEMAN VYSOČANY, s. r. o. (nyní Shaun Group s. r. o.), evidované správcem daně ke dni 11. 10. 2017 v celkové výši 7 728 256,14 Kč. Správce daně uvedeným rozhodnutím zřídil zástavní právo mimo jiné k osobním automobilům uvedeným v bodě [2] tohoto rozsudku.
16. Dne 13. 11. 2017 bylo správci daně doručeno odvolání žalobce proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva, totožné podání pak žalobce, respektive její zmocněnec učinil prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 14. 11. 2017.

17. Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018 správce daně zastavil řízení podle § 106 odst. 1 písmene e) daňového řádu, toto rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 9. 2. 2018.
18. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které na výzvu správce daně doplnil podáním ze dne 4. 4. 2018.
19. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítl a toto rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil se závěrem, že není důvodná argumentace odvolatele, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo vydáno bez zákonného podkladu v rozporu s právem odvolatele na spravedlivý proces a aniž by byla v souladu s právem vyhodnocena předběžná otázka, kdo je vlastníkem uvedených věcí. Žalovaný poukázal na to, že v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení je přezkoumáváno pouze splnění zákonných podmínek pro zastavení řízení. Žalobce je osobou domáhající se vyloučení zastaveného majetku z daňové exekuce, v tomto postavení je však pouze příjemcem rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce a nikoliv příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva, který by byl oprávněn se proti tomuto rozhodnutí odvolat. Jedná se o podání učiněné osobu, která k jeho podání oprávněna nebyla a v odvolacím řízení tedy nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Proto správce daně odvolací řízení v souladu se zákonem zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

Řízení před soudem

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska uplatnění žalobních bodů, jak byly žalobcem vyjádřeny v podané žalobě. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu soudu výslovně uvedl, že souhlasí se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, a že se žalovaný správní orgán k výzvě soudu celý rok nevyjádřil ve smyslu, že požaduje ve věci nařízení ústního jednání, postupoval soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
21. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný pravomocně rozhodl o zastavení řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva, kterým zřídil zástavní právo k zajištění daně neuhrazené daňovým subjektem AUTO ZEMAN VYSOČANY, s. r. o., v celkové výši 7 728 256,14 Kč, čímž zřídil zástavní právo k movitým věcem, a to ke čtyřem automobilům značky Hyundai typu i40, jednoho automobilu Hyundai typu Santa Fé, pěti automobilům Hyundai typu i30 a sedmi automobilům Hyundai typu Tucson. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s daňovou exekucí k uspokojení peněžité daňové pohledávky České republiky prodejem movitých věcí na základě exekučních příkazů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 12. 4. 2017 vůči daňovému dlužníkovi. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil se závěry, které žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, protože byl v řízení o zřízení zástavního práva tzv. opomenutým účastníkem řízení, respektive opomenutým příjemcem rozhodnutí o zástavním právu. Otázkou vymezení okruhu účastníků řízení se měl zabývat správce daně s ohledem na dostupnou správní judikaturu, když práva žalobce byla jednoznačně přímo dotčena rozhodnutím o zřízení zástavního práva. Tím bylo zřízeno zástavní právo k vozidlům, která byla - podle právního názoru správce daně nepřímým zohledněným v rozhodnutí o zástavním právu - ve vlastnictví daňového dlužníka.

Podle právního názoru žalobce však tato vozidla byla v jeho vlastnictví.

22. Podle ustanovení § 106 odstavec 1 písm. e) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. V nyní posuzované věci tak daňové orgány postupovaly proto, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva, aniž by však byl účastníkem tohoto řízení. Daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce je sice osobou domáhající se vyloučení zastaveného majetku z daňové exekuce, v tomto postavení je však pouze příjemcem rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce a nikoliv příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva, který by byl oprávněn se proti tomuto rozhodnutí odvolat. Jedná se proto o podání učiněné osobu, která k jeho podání oprávněna nebyla, a v odvolacím řízení tedy nebylo možné pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.
23. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je tedy správnost vymezení okruhu účastníků řízení ve věci zřízení zástavního práva, kterým správce daně zřídil zástavní právo k zajištění daně neuhrazené daňovým subjektem AUTO ZEMAN VYSOČANY, s. r. o., v celkové výši 7 728 256,14 Kč, čímž zřídil zástavní právo k movitým věcem, a to ke čtyřem automobilům značky Hyundai typu i40, jednoho automobilu Hyundai typu Santa Fé, pěti automobilům Hyundai typu i30 a sedmi automobilům Hyundai typu Tucson. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s daňovou exekucí k uspokojení peněžité daňové pohledávky České republiky prodejem movitých věcí na základě exekučních příkazů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 12. 4. 2017 vůči daňovému dlužníkovi AUTO ZEMAN VYSOČANY, s. r. o.
24. Městský soud v Praze neshledal důvodnou námitku žaloby, podle níž daňové orgány zatížily řízení vadou spočívající v nesprávném vymezení okruhu účastníků řízení. Podle § 170 odstavec 1 daňového řádu může správce daně zřídil rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud zákon nestanoví jinak. Podle § 170 odstavec 3 daňového řádu může správce daně rozhodnout o zřízení zástavního práva k majetku vlastníka odlišného od daňového subjektu, jehož nedoplatek je zajišťován, a to na základě předchozího písemného souhlasu vlastníka s úředně ověřeným podpisem.
25. Podle § 109 odstavec 1 daňového řádu právo podat odvolání proti rozhodnutí správce daně náleží příjemci rozhodnutí. Kdo je příjemcem rozhodnutí stanoví § 101 odstavec 3 daňového řádu, podle něhož je příjemcem rozhodnutí ten, komu je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo anebo prohlášeno právo nebo povinnost stanovená zákonem, to vše nestanoví-li zákon jinak.
26. Z uvedeného vyplývá, že okruh příjemců rozhodnutí je nutné posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem té které věci. V případě, kdy je rozhodnutím správce daně zřízeno zástavní právo k zajištění daně neuhrazené daňovým dlužníkem ve vztahu k věci ve vlastnictví tohoto daňového dlužníka, je příjemcem rozhodnutí daňový dlužník. Jiná je situace v případě, kdy bylo k zajištění daně neuhrazené daňovým dlužníkem zřízeno zástavní právo k majetku vlastníka odlišného od daňového subjektu, jehož nedoplatek je zajišťován, za podmínky existence předchozího písemného souhlasu vlastníka s úředně ověřeným podpisem. V takovém případě jsou příjemci rozhodnutí daňový dlužník a vlastník tohoto majetku.
27. V nyní posuzované věci nastala situace první. Ačkoli žalobce tvrdí, že s ohledem na výhradu vlastnického práva nebyl daňový dlužník vlastníkem zajištěného majetku, ale

vlastnické právo k uvedeným automobilům svědčí žalobci, v řízení nebylo zjištěno (a ostatně žalobce to ani netvrdil), že byla splněna zákonem stanovená podmínka předchozího písemného souhlasu vlastníka s úředně ověřeným podpisem (§ 170 odstavec 3 daňového řádu).

28. Žalobce se mylí, dovozuje-li, že v případě, kdy uplatňuje u správce daně své vlastnické právo, stává se příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Toto postavení má totiž ve zcela jiném typu daňového řízení, konkrétně v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, kde je příjemcem rozhodnutí vedle daňového dlužníka i osoba, která tvrdí, že jí svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. O takové řízení však v případě žalobou napadeného rozhodnutí nešlo.
29. Soud na základě výše uvedeného dovodil, že správce daně respektive žalovaný nepochybil při vymezení okruhu účastníků řízení a správně a důvodně zastavil řízení o podaném odvolání s odůvodněním, že žalobce je sice osobou domáhající se vyloučení zastaveného majetku z daňové exekuce, v tomto postavení je však pouze příjemcem rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce a nikoliv příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva, který by byl oprávněn se proti tomuto rozhodnutí odvolat.
30. Neobstojí ani obsáhlá argumentace žalobce ohledně nesprávného posouzení námitky výhrady vlastnického práva vyplývajícího z objednávky z interního systému SAP. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v bodech [23] a [24] dostatečně podrobně vyjádřil důvody, pro které k této argumentaci nemohl přihlédnout, a soud se s tímto hodnocením skutkového a právního stavu plně ztotožnil. Otázka správnosti a úplnosti předběžného vyhodnocení, kdo je skutečným vlastníkem osobních automobilů, k nimž bylo zřízeno zástavní právo, není pro závěr o důvodnosti vydaného rozhodnutí o zastavení řízení relevantní. Je tomu tak proto, že v rámci řízení o podaném odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení byl žalovaný povinen a oprávněn posoudit pouze splnění zákonem stanovených podmínek pro zastavení řízení, nikoli však otázku prokázání, zda vlastníkem zastavených věcí je či není žalobce, a to bez ohledu na to, kdo s předmětnými vozidly fakticky disponoval. Podmínky pro zastavení řízení splněny byly, protože žalobce nebyl příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Otázkou právního posouzení výhrady vlastnického práva a jejích účinku jsou daňové orgány oprávněny a povinny posuzovat v řízení, v němž se žalobce návrhem domáhal vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu.

Závěr a náklady řízení

31. Soud z důvodu shora uvedených proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému správnímu orgánu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. ledna 2020
Bedřich

senátu

Mgr. Marek
předseda